

Булгаристинъ ще стане единъ *Батакъ!* . . .

Сцена VII

Стояновичъ (влязъ съ фуражка на глава и слуша малко)
Кйоръ Хасанъ (съглежда го и се вкаменява) **Братушка!**

Стояновичъ (сърдитъ)
Какво чакате тука?

Кйоръ Хасанъ (трепери)
Братушка! Не вѣрвай! братушка! . . .

Стояновичъ.
Какво да не вѣрвамъ? . . . Кой сте вие?

Кйоръ Хасанъ
Братушка! Не е истинна!

Стояновичъ,
Кой си ти? . . .

Кйоръ Хасанъ (трепери)
Кйоръ Хасанъ Домузчиолу, додохъ да питамъ. . . .
Стояновичъ (смѣе се).

Домузчиолу ли те викатъ? Ами тосъ кой е? (посочва софта та).

Кйоръ Хасанъ (изгубенъ)
Той е Той е Той е Братушка, той не е лошъ човѣкъ. . . (Софта та прави ниски поклони и съ темеляхи многократни, а слѣдъ него и Домузчиолу съ оште по-ниски поклони. излазятъ)

Стояновичъ (смѣе се и иронически).
Хорошіе люди! . . . (расхожда се назадъ напредъ и сваля фуражката си на маса та).

Вече рѣшихъ! Толкова сумнѣния и тревоги дѣто ме мжчатъ и губатъ, не се тѣрпѣтъ вече. Азъ додохъ и честно, откровенно щѣ искажъ ду-